



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: I. S., narozený X
státní příslušnost Ukrajina
adresa pro doručování: D. 346, T.

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-67313-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-67313-4/SO-2017, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 3. 2017, č. j. OAM-6101-41/DP-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podaná podle § 45 odst. 1 ve spojení s § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, spočívající v neplnění účelu, pro který bylo žalobci uděleno předchozí bytové oprávnění.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru není napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno a obsahuje nesprávné, přepjatě formalistické posouzení skutkových zjištění. Dále uvádí, že napadené rozhodnutí je zmatečné pro chaoticky uvedenou časovou osu. Jednotlivé časové údaje a tvrzení správního orgánu prvního stupně spolu nekorespondují nebo si dokonce protiřečí. Výpověď svědkyně L. je časově nedůvěryhodná, nelze na jejím základě konstatovat žádná zjištění. Správní orgán prvního stupně nezajímalo, proč nebylo předchozí žalobcově žádosti o změnu účelu pobytu vyhověno. Jednání žalobce nelze považovat za závažnou překážku pobytu zejména proto, že České republice nevznikla žádná škoda. Vydání požadovaného povolení nebránila žádná zákonná skutečnost. Správní orgán prvního stupně úmyslně a bezdůvodně brání cizincům v obsazování volných pracovních míst a zamezuje jim podnikat.
3. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že správní orgán prvního stupně správně kvalifikoval skutečnost, že žalobce v době povoleného pobytu neplnil jeho deklarovaný účel, jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
4. V průběhu ústního jednání před soudem žalovaný setrval na svém stanovisku uplatněném ve svém písemném vyjádření.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
7. Před samotným vypořádáním žalobních námitek zdejší soud předznamenává že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobce*

advokáta.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že naprostá většina žalobních námitek je formulována zcela obecně, potažmo jako prostá konstatování skutkového stavu, bez jakékoli konkretizace, zda a jakým způsobem bylo zasaženo do žalobcových práv či byly porušeny právní předpisy, může soud na tyto námitky reagovat taktéž pouze v obecné rovině.

8. Co se týče precizace žalobních bodů, je potřeba také zmínit, že krajský soud se může zabývat pouze takovými námitkami, z nichž je patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí žalovaného napadá. Z řady pasáží v žalobě je přitom obtížně seznatelné, kdy žalobce toliko rekapituluje skutkový stav a vyjadřuje svůj názor na rozhodovací praxi správních orgánů a kdy skutečně vytýká žalovanému konkrétní vadu. Krajský soud proto vyhodnotil jako žalobní body pouze ty pasáže, z nichž je alespoň v základní rovině dovoditelný důvod nesouhlasu žalobce s konkrétním postupem správních orgánů.
9. Co se týče samotného napadeného rozhodnutí, to považuje soud za zcela jasné, přehledné, bez jakýchkoli známek zmatečnosti. Žalobce nepoukázal na žádné konkrétní údaje, které by spolu nekorespondovaly, či si protiřečily, přičemž soud žádnou takovou nesrovnalost v napadeném rozhodnutí nespatřuje. Uvedené časové údaje odpovídají údajům uvedeným ve správním spisu, resp. správním orgánem prvního stupně zjištěným skutečnostem. Vyvozuje-li snad žalobce časovou nesouslednost z toho, že žalovaná hovoří o záznamu Odboru cizinecké policie Zlín o výsledku kontroly ze dne 20. 1. 2016, který poskytuje přehled skutečností zjištěných dne 19. 1. 2016, pak taková souslednost úkonů je naprosto standardní a nepředstavuje žádnou nesrovnalost. Stejně tak nelze žádnou časovou nesrovnalost spatřovat v tom, že správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl na některých místech datum pozdější a teprve poté datum jemu předcházející. Jak je zřejmé např. ze strany 2 napadeného rozhodnutí, žalovaná předně uvedla datum 22. 7. 2015, jakožto den vyhotovení protokolu o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, a následně pak datum 1. 6. 2015, jako kontrolním šetřením zjištěný, resp. samotným žalobcem uvedený, den počátku výkonu pracovní činnosti žalobce pro osobu R. P. Dle názoru zdejšího soudu žalovaná dostatečně srozumitelně odůvodnila závěry napadeného rozhodnutí, výrok těmto závěrům odpovídá a logicky z nich vyplývá. To, že žalobce subjektivně nepovažuje argumentaci žalované za srozumitelnou, nemůže vést k závěru, že odůvodnění rozhodnutí nesplňuje zákonné požadavky.
10. Soud nemůže přisvědčit ani námitce časové nedůvěryhodnosti výpovědi svědkyně L. Jelikož žalobce ani u této námitky nekonkretizoval, z jakého důvodu považuje tuto výpověď za časově nedůvěryhodnou, mohl soud pouze rámcově přezkoumat, zda skutkové závěry, které správní orgány na základě této výpovědi učinily, nejsou v přímém rozporu s jinými zjištěnými skutečnostmi či zda některá informace uvedená svědkyní L. není zcela zjevně smyšlená. Soud přitom dospěl k závěru, že skutkové závěry učiněné správními orgány odpovídají obsahu správního spisu jako celku, žádný z nich nebyl učiněn čistě na základě výpovědi svědkyně L., aniž by mu nasvědčovalo jiné zjištění. Obsah výpovědi svědkyně L. přitom není jakkoli v rozporu s ostatními skutečnostmi zjištěnými správním orgánem prvního stupně či uvedenými samotným žalobcem, vyjma informace o ukončení pracovního poměru žalobce, ke kterému dle svědkyně mělo dojít přibližně ke konci roku 2014. Správní orgány však své skutkové zjištění ohledně počátku

doby nevykonávání závislé práce pro společnost ALFA. 88, s. r. o. opřely primárně o samotná tvrzení žalobce a vycházely tudíž z pozdějšího data, než které v obecné rovině uvedla svědkyně L. V tomto ohledu tedy vycházely správní orgány ze skutečností, které svědčily ve prospěch žalobce.

11. Na základě uvedených tvrzení žalobce zdejší soud rámcově přezkoumal, zda skutkové závěry, které žalovaný učinil, mají oporu ve správním spise. Dospěl přitom k závěru, že správní spis obsahuje dostatek podkladů pro skutková zjištění, z nichž žalovaný vycházel.
12. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že žalobci byla udělena zaměstnanecká karta s dobou platnosti od 20. 3. 2015 do 19. 3. 2017 na základě jeho činnosti pro společnost ALFA. 88, s. r. o.
13. Správní orgán prvního stupně v rámci zjišťování skutkového stavu provedl jako důkaz protokol o kontrole ze dne 22. 7. 2015 vyhotovený Oblastním inspektorátem práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát práce“), ze kterého jednoznačně vyplývá zjištění o faktickém výkonu pracovní činnosti ze strany žalobce pro kontrolovanou osobu R. P., a to od 1. 6. 2015. Dalším důkazem provedeným správním orgánem prvního stupně byl záznam o výsledku kontroly ze dne 20. 1. 2016, vyhotovený Odborem cizinecké policie Zlín. Uvedený záznam o kontrole provedené dne 19. 6. 2016 svědčí o výkonu živnostenské činnosti žalobce pro společnost ZEKO s. r. o., sídlem Mískovice 73, 768 52 Mískovice, dle tvrzení žalobce na základě pravidelně uzavíraných smluv o dílo.
14. Dále provedl správní orgán prvního stupně dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dne 15. 7. 2016 výslech žalobce, ze kterého vyplynulo, že pro společnost ALFA. 88, s. r. o. pracoval naposledy „asi před rokem“. Žalobce uvedl, že poté pracoval do června 2016 jako osoba samostatně výdělečně činná na stavbě v Mískovicích. Ke zjištěním vyplývajícím z protokolu o kontrole ze dne 22. 7. 2015 uvedl, že pro R. P. pracoval pouze dne 2. 6. 2015. Z výslechu žalobce dále vyplynulo, že držitelem platného živnostenského oprávnění byl od 20. 7. 2015, od této doby podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu, která však byla zamítnuta. K žalobcem tvrzenému výkonu samostatné výdělečné činnosti žalobce nebyl schopen bez nahlížení do dokumentů uvést žádné konkrétní informace svědčící o jeho orientaci v předmětné problematice.
15. V návaznosti na ověření pravdivosti tvrzení žalobce uvedených v rámci jeho výpovědi provedl správní orgán prvního stupně dne 5. 12. 2016 výslech svědkyně O. L., zaměstnankyně společnosti ALFA. 88, s. r. o. Svědkyně uvedla, že žalobce byl zaměstnancem této společnosti „někdy před dvěma lety“.
16. Ze skutečností zjištěných správním orgánem prvního stupně je zřejmé, že ačkoli žalobci bylo pro období 20. 3. 2015 - 19. 3. 2017 uděleno pobytové oprávnění formou zaměstnanecké karty, žalobce ve společnosti ALFA. 88, s. r. o. nebyl dle své výpovědi zaměstnán přibližně od 15. 7. 2015. Sám žalobce správnímu orgánu prvního stupně potvrdil, že po ukončení činnosti pro společnost ALFA. 88, s. r. o. vykonával až do června 2016 samostatnou výdělečnou činnost pro společnost ZEKO s. r. o. Netvrdil přitom ani, že by po ukončení zaměstnaneckého poměru ve společnosti ALFA. 88, s. r. o. vykonával pro tohoto, nebo jiné zaměstnavatele závislou činnost.
17. Zdejší soud tedy uzavírá, že postup správních orgánů při dokazování odpovídal § 3 správního řádu. Správní orgány důkladně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zároveň daly žalobci možnost, aby jejich skutková zjištění doplnil a prokázal plnění účelu pobytu, a to jak při výsledku dne 15. 7. 2016, tak následnou možností vyjádřit se ke k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 13. 3. 2017. Žalobce však žádné návrhy na doplnění dokazování nevnesl a z tvrzení jeho samotného vyplynulo, že po převážnou dobu předchozího uděleného pobytu nebyl zaměstnán.

18. Namítá-li žalobce nesprávné posouzení skutkových zjištění týkajících se jeho situace provedené správními orgány s odkazem na přepjatý formalismus, shledává zdejší soud tuto námitku nedůvodnou.
19. Dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[c]izinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.“*
20. Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.“*
21. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
22. Důvod zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívá v tom, že u žadatele není splněna podmínka pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území. Nenaplnění účelu předchozího pobytu přitom takovou závažnou překážku představuje, a je tudíž důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 46 odst. 1 tohoto zákona (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81; ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69; nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 – 50; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
23. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, *„[z]ákon o pobytu cizinců vychází z premisy, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno“*.
24. Aby mohl být s jistotou konstatován závěr o porušení podmínky plnění účelu pobytu cizincem, je v každém jednotlivém případě potřeba hodnotit konkrétní skutkové okolnosti – zejména pak rozsah období, kdy tento účel plněn nebyl, jakož i důvody tohoto neplnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Dle Nejvyššího správního soudu je pak za závažnou překážku pro další pobyt cizince třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (srov. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35).
25. Aplikováno na projednávanou věc, ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce přibližně od 15. 7. 2015, tedy více než 19 měsíců z celkových 24 měsíců, neplnil účel, pro

který mu bylo povolení k pobytu uděleno, neboť nebyl zaměstnán u společnosti ALFA. 88, s. r. o. ani nevykonával závislou činnost pro jiného zaměstnavatele, nýbrž působil jako osoba samostatně výdělečně činná. Tuto činnost však vykonával, aniž by mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu vydané za účelem podnikání. Pro účely posouzení splnění zákonných podmínek pro vydání povolení zkoumaných správním orgánem prvního stupně v projednávané věci přitom není relevantní, z jakého důvodu nebylo údajně žalobcem dříve podané žádosti o změnu účelu pobytu vyhověno.

26.

27. S ohledem na výše uvedené tedy nelze souhlasit se žalobcem, že vydání povolení nebránila žádná zákonná skutečnost – zákonnou skutečností bylo právě naplnění jiné závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Stejně tak nelze přisvědčit žalobcově tvrzení, že jeho jednání nelze považovat za závažnou překážku pobytu, nevznikla-li České republice žádná škoda, neboť závažnou překážkou pobytu je již to, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu. Vznik škody na straně České republiky ani otázky týkající se počtu volných pracovních míst nejsou pro posouzení otázky, zda žalobce v rozhodné době naplnil účel předchozího dlouhodobého pobytu, nikterak rozhodné.

IV. Shrnutí a náklady řízení

28. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. června 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu